

Z POHÁDKY
DO POHÁDKY
IVANA LUKÁŠOVÁ

Slovo úvodem

Proč vznikla e-kniha „Z pohádky do pohádky“? Aby byla volně a zdarma šířena pro nekomerční účely. Komu je e-kniha určena? Všem, kteří věnují čas rozvoji a vzdělávání dětí. To znamená nejen pro pedagogické pracovníky v mateřské škole, ale i pro rodiče, „hrající si“ s dětmi doma, apod. Pokud nyní čtete tuto e-knihu, je velmi pravděpodobné, že jste ji stáhli z internetu nebo Vám ji někdo poslal či zkopíroval - ať už v tištěné nebo elektronické podobě. Jsme rádi, že se dostala až k Vám a potěší nás, pokud e-kniha bude k užítku i dalším lidem, proto pošlete e-knihu emailem dál ;-)

Co obsahuje e-kniha?

- Pohádkové příběhy - inspirují fantazii dětí a probouzí jejich představivost.
- Pracovní listy - náměty k rozvoji dovedností potřebných pro přípravu do školy.

Děkujeme,
že pomáháte e-knihu volně a zdarma šířit.

Kolektiv autorů pedagogického magazínu Předškoláci.cz

Magazín Předškoláci.cz doporučuje tištěné knihy:

Šimonovy pracovní listy 16

Grafomotorická cvičení

Nový díl ŠPL představuje soubor pracovních listů, rozvíjejících zábavnou formou grafomotorické dovednosti předškoláků, logické myšlení, orientaci na ploše, základní početní dovednosti, pohybové, výtvarné a další kompetence odpovídající věku. Pracovní listy jsou obohaceny motivační říkankou, návrhy na hry a další aktivity a komplexními metodickými pokyny k pracovním listům. Doplňující úkoly a aktivity mohou pomoci pedagogům v MŠ navodit co nejpřirozenější motivace pro činnosti s pracovním listem. Nabízí jim zároveň další tipy na hlubší rozvíjení motivů, kterých se dotýkají básničky či hry.

Nakladatelství Portál

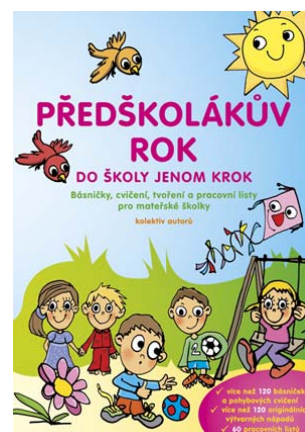

Předškolákův rok

Básničky, cvičení, tvoření a pracovní listy pro mateřské školy

Praktická publikace nabízející širokou paletu námětů pro všestranný rozvoj dětské osobnosti je určena nejen pedagogům mateřských škol, ale i rodičům, kteří hledají novou inspiraci pro činnost se svými ratolestmi. Kniha je rozdělena na 12 kapitol podle jednotlivých měsíců v roce, přičemž se každá z nich věnuje tématům a aktivitám typickým pro dané roční období. Příprava dětí na úspěšné zahájení školní docházky!

Vydavatelství Computer Press

Příběh je o jednom malém chlapci,
který se šťastnou náhodou dostal do pohádkové říše
a zažil tam mnoho dobrodružství,
která změnila jeho život.

Obsah

- 1 Titulní stránka
- 2 Slovo úvodem
- 3 Obsah

	kapitola	str.	pracovní list
1	Pomoc strašidlo?!	4	Dokresli a vybarvi druhou polovinu Elína.
2	Před bránou...	6	Spoj tečky a čáry. Dokresli stromy.
3	Studniční duch a jeho trápení	9	Nakresli jak se točí voda v bublinách.
4	Strážce lesa a strom přání	11	Nakresli pastelkou stejnou cestu.
5	Ztráty a nálezy	13	Najdi a zakroužkuj předměty z pohádky.
6	Obr spí, obr vstává (pozor!)	15	Pomoz trpaslíkům sesbírat zlato.
7	Tajemství perníkové chaloupky odhaleno!	17	Vymaluj si kouzelné zvíře.
8	Můj kamarád Bubák	19	Skákej jako zvířátko.
9	Život v podzemí	21	Najdi cestu, která vede domů, do lesa a ...
10	Byl to jen sen?!	24	Nakresli kouzelný vír pomocí pastelek.

Pomoc strašidlo?! (1)

Bylo nebylo, tak pohádka vždy začíná, v jednom domě žil malý kluk. Hošík se mohl jmenovat Ota, Pavel nebo Kája, ale ten náš se jmenoval Kuba. Byl to kluk jako každý jiný, chvílku neposeděl, honil se za míčem venku na sídlišti, lezl po stromech nebo si hrál s kamarády. Prostě normální kluk.

Přesto měl jedno tajemství. Báł se tmy. Když maminka dočetla pohádku a zhasla světlo v pokoji, tak se pokaždé začalo ozývat kvílení, škrábání a vrčení. Jakub neměl odvahu nahlédnout pod postel a raději běžel pro maminku, aby se pod postel podívala. Ale bylo to podivné, protože jakmile se rozsvítilo světlo, škrábání a vrčení ustalo.

„To nic není,“ konejšila Kubíka maminka: „Něco se ti zdálo, ale teď už spi.“
Zhaslo světlo a vrčení začalo nanovo.

Kubík zavřel oči a snažil se usnout. Ale, ó hrůzo, škrábání se ozvalo hned vedle jeho hlavy. Jakub otevřel velmi pomalu oči. Chtělo se mu křičet, ale nějak to nešlo, protože vedle něj sedělo strašidlo s velkými drápy, ostrými zuby a do tmy svítily jeho červené oči. Kuba jen seděl, zíral na strašidlo a trásl se po celém těle.

„Neboj se mě,“ zašeptalo TO, co se sedělo na Kubově polštáři. Jakub se trochu uklidnil a strašidlo si zběžně prohlédl. Svým způsobem to bylo krásné stvoření, mělo šupinatou kůži, která měnila barvy, jak na ni dopadalo měsíční světlo a když se podíval pořádně, zjistil, že strašidlo sice cení zuby, ale není to zlé cenění zubů, ale úsměv.

„Kdo jsi?“ zeptal se Kuba. „Jmenuji se Elín a budu tvým průvodcem,“ špitlo to.

Jakub se podívil: „Průvodcem? A kde mě budeš provázet?“

Elín se usmál: „Chyt' se a uvidíš.“ Kuba dost váhavě uchopil pařát strašidla, najednou se zablesklo a Kuba měl pocit, jako kdyby se někam propadali. Nakonec dopadli do měkké trávy a před sebou spatřili velkou zlatě kovanou bránu.

„Vítej v pohádkové říši,“ řekl Elín.

Kuba zíral s otevřenou pusou: „Jak si mě sem dostal? A co si udělal s mojí postýlkou?“

„Všechno po pořádku,“ odvětil Elín. „Jsem průvodce a mohu se do říše pohádek dostat kdy chci. Pod tvou postýlkou bydlím jako spousta dalších strašidel. Čekáme, až přijde čas, vzít vás na výlet do pohádkové říše.“

„A jak poznáte, že ten čas přišel?“ zeptal se Kuba.

„Neboj poznáme, u někoho ten čas přijde dřív, u někoho později, a u někoho vůbec ne, z těch posledních později vyrostou lidé bez fantazie.“

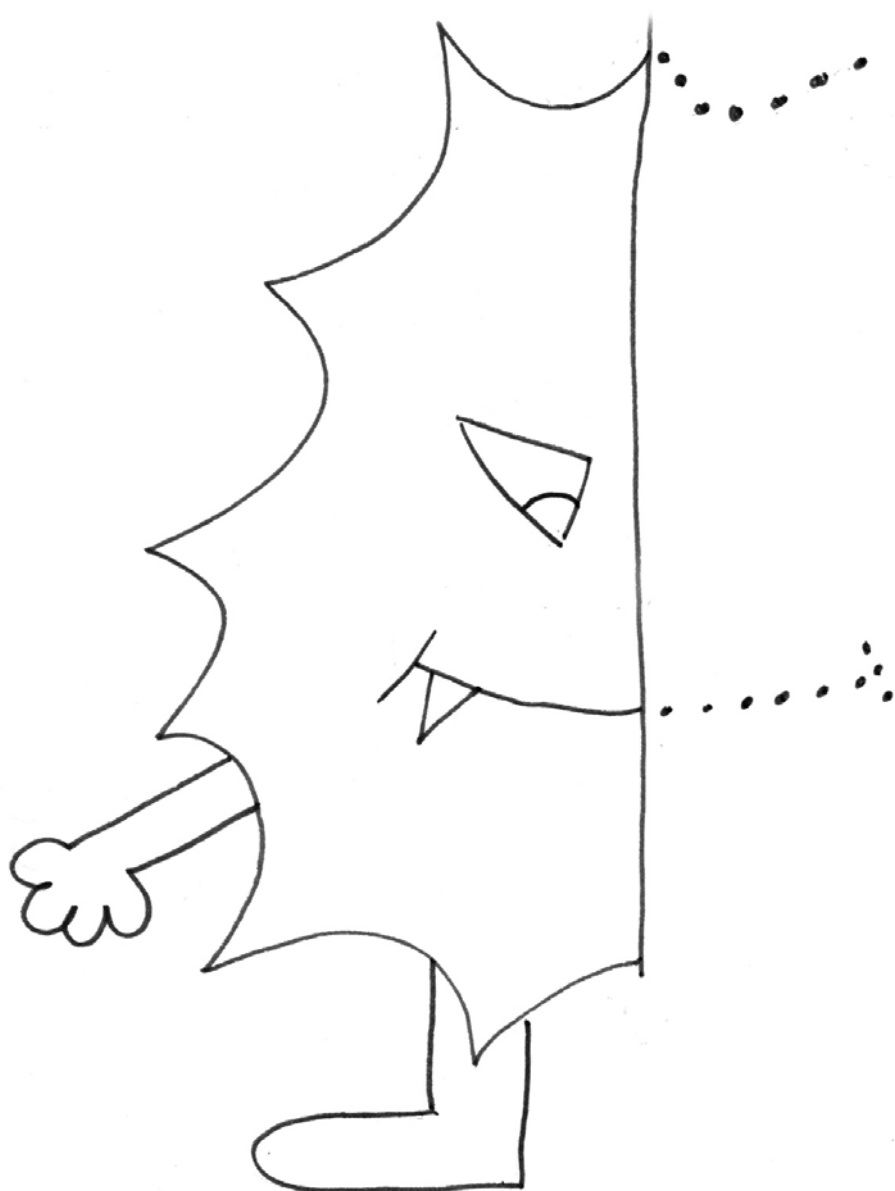
Kuba se zamyslel: „Tak to mám vlastně štěstí.“ Elín jen přikývl.

„A co mě tu čeká?“ ptal se Kuba a prohlížel si velkou zlatou bránu.

Elín pokrčil rameny: „To se ještě uvidí...“

Pracovní list

Dokresli a vybarvi druhou polovinu Elína.

Před bránou... (2)

Kubík a jeho strašidlo Elín se dostali do pohádkové říše. Brána do ní byla zlatem tepaná a drahokamy osázená. „Ještě nemůžeme projít,“ odušil Elín „A proč?“ zeptal se Kubík. „Protože brána se otevře jen tehdy, když znáš heslo,“ odpověděl Elín. Kubík se zamyslel a pak povídá: A jsou nějaké nápovědy?“ „Jen jedna – křížovka,“ odpověděl Elín. Kubík si musel hodně namáhat hlavičku, ale posléze na odpověď přišel a vy na ni jistě přijdete taky, když vyluštíte tajenku v křížovce.

Křížovka (indicie k jednotlivým slovům jsou obrázky zvířat)

1.				S	
2.			V		E
3.				D	
4.	K				A
5.					K
6.			Č		A
7.		E		V	

„Heslo je *****“, vypísl Kubík a brána se s skřípotem otevřela. Za bránou se nalézala čarokrásná země. Když se Jakub rozhlédl kolem sebe, spatřil: zámky, jeskyně, lesy, chaloupku na kuřích nožce, louky, vodopády, a mnoho věcí, které si jen člověk může představit. Kuba s Elínem vstoupili do pohádkové říše.

Vyšli po upravené cestičce a velmi brzy dorazili k zámku. Byl opravdu nádherný, ale všude visely černé prapory. „Co to je?“ zeptal se Jakub Elína. Elín se poprvé trochu zamračil: „Víš v tomhle zámku žije princezna, která nemá žádné přátele.“ Kubovi to přišlo zvláštní, protože on sám měl přátel hodně. „Je zlá?“ ptal se Elína. Elín zavrtěl hlavou. „Je ošklivá?“ taky ne. „Je lakomá? Ne?“ podivil se Kuba. „Tak co s ní je?“ zeptal se Kuba přímo. „Pojď dál a uvidíš,“ odpověděl Elín.

Společně vešli do zámku, který byl hrozně špinavý, ale nejhorší místo v celém zámku, byl princeznin pokojíček. „Zdravím vás, princezno,“ pozdravil Elín. Princezna se na oba usmála a povídá: „Á návštěva, už dlouho u mě nikdo nebyl. Posad'te se, prosím.“ Elín s Kubou zůstali stát. „Proč tam stojíte a nechcete si sednout?“ prskala.

Kuba se rozhlédl kolem sebe. Té špíny všude kolem, rozházené hračky, šaty ani sednout si nebylo kam. „No teda a ty jsi princezna, takový nepořádek jsem neměl nikdy a to nejsem princezna,“ zasmál se Kuba. Nemyslel to nijak zle, ale princezna se velmi rozplakala. „Ach já jsem tak nešťastná, nikdo ke mně nechce na návštěvu, to je tak smutné, tak smutné.“

Elín konejšil princeznu:

„To nic není, ovšem mám návrh, nenapadlo vás, že návštěva k vám přijít vůbec nemůže, když si ani nemá kam sednout, o čistém hrnku na pití ani nemluvě.“

Princezna se na oba podívala prosebnýma očima: „Pomozte mi prosím oba dva.“ Kuba zbledl při představě úklidu, ale copak mohl odmítnout prosbu tak hezké princezny? „Jen doufám, že tohle není vše, co v pohádkové říši zažiju,“ pomyslel si Kuba a dal se s Elínem do úklidu.

Ve třech úklid utekl velmi rychle a nakonec jim šťastná princezna velice děkovala. Na cestu jim jako dárek dala krásné pevné lano. „Tohle není obyčejné lano, nedá se přetřhnout,“ povídá princezna. „A k čemu nám bude?“ ptal se unavený Kuba. Elín se na něj obrátil: „Nikdy nevíš, kdy se ti může hodit. Děkujeme velice vznešená princezno.“ Na to se rozloučili a vydali se zas na cestu.

„Myslíš, že se poučí a bude pořádná?“ zeptal se Kuba Elína, když opouštěli zámek.

Elín se rozesmál: „Ne a víš proč? Proč by uklízela, když má smlouvu s průvodci kouzelné říše, že 1.zastávka musí být u ní v zámku.“

Kubík se rozčílil: „Chceš říct, že každý kdo sem přijde uklízí u ní v zámku.“

Elín přikývl a Kuba nevěděl jestli se má vztekat nebo smát.

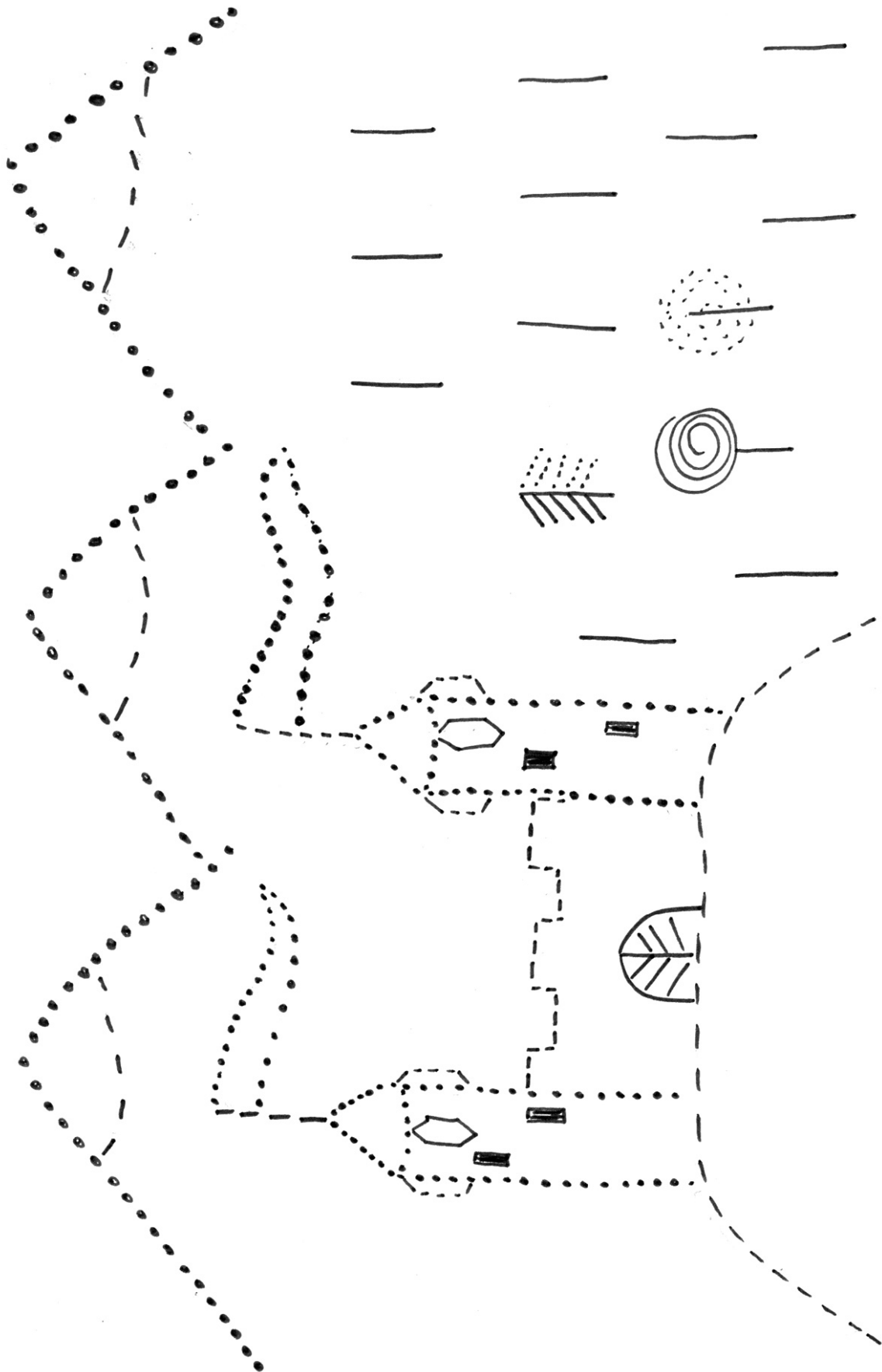
Nakonec řekl: „Hm, každá sranda něco stojí...“

Elín jen přikývnul a oba pokračovali dál po cestě.

„Jen doufám, že mě nečeká další podobné, překvapení,“ pomyslel si Kuba cestou.

Naši přátelé pokračují dál do pohádkové říše, co je čeká, a co je nemine, se dozvíme příště.

Spoj tečky a čáry. Dokresli stromy. Obrázek vymaluj.

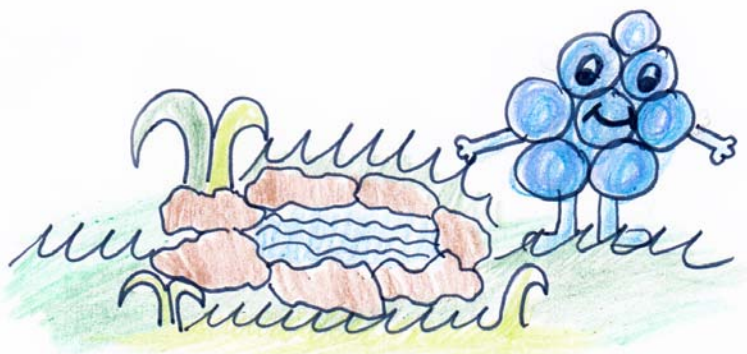

Studniční duch a jeho trápení (3)

Kubík s Elín se od zámku vydali podél potoka, který vedl loukou až do lesa. Šli po lesní cestičce, byl teplý letní vzduch. Šli hlouběji do lesa, les působil staře a chundelatě. Jistě něco pamatoval. Naši přátelé došli až ke studánce.

Kubík nakrčil nos: „Je dost špinavá.“ Elín se smutně podíval na studánku:
„Je špinavá, protože od ní zmizel její duch.“
„A proč zmizel?“
zeptal se Kuba zvědavě.

„Protože na mě všichni zapomněli,“ ozval se za nimi bublavý hlas. Ten hlas nepatřil Kubovi ani Elínovi, když se naši přátelé obrátili, uviděli průsvitné stvoření.

Kuba se zeptal: „A teď když jsme si na tebe vzpomněli, změní to něco?“ „Ano,“ přikývl duch. „Kdybyste si na mě nevzpomněli, nemohl bych se vůbec ukázat,“ dodal studniční duch na vysvětlenou.

„Můžeme se tady chvíli zdržet?“ zeptal se Kuba Elína.

„Můžeme,“ odpověděl Elín: „Pročpak?“

„No rád bych pomohl studničnímu duchovi uklidit jeho studánku,“ řekl Kuba.

Elín a studniční duch se rozesmáli a Elín povídá: „Copak nemáš toho uklízení dost?“ Studniční duch se smál z jiného důvodu: „Ty moc nevíš, kdo je to studniční duch, vid?“

Kuba zavrtěl hlavou. „Pojď blíž a já ti to ukážu,“ vyzval Kubu duch. Pak duch zvedl ruku nad studánku, v té to zavířilo a za chvíličku už se leskla jako zrcadlo. Kuba jen zíral s otevřenou pusou. „Tak takhle to tedy je,“ pomyslel si.

Studniční duch skočil do studánky, ale pak se vynořil:

„Jestli půjdete kolem „Stromovníka“ pozdravujte ho ode mě.“

Kuba se tázavě podíval na Elína, který řekl:

„Neboj máme cestu kolem, rád tvůj pozdrav vyřídím.“

Rozloučili se studničním duchem a vydali se po pěšince dál, hlouběji do lesa.

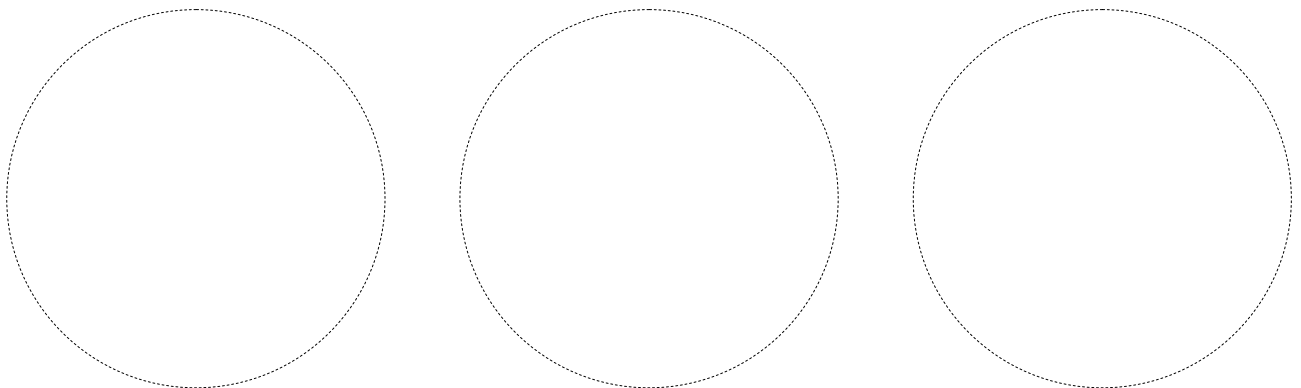
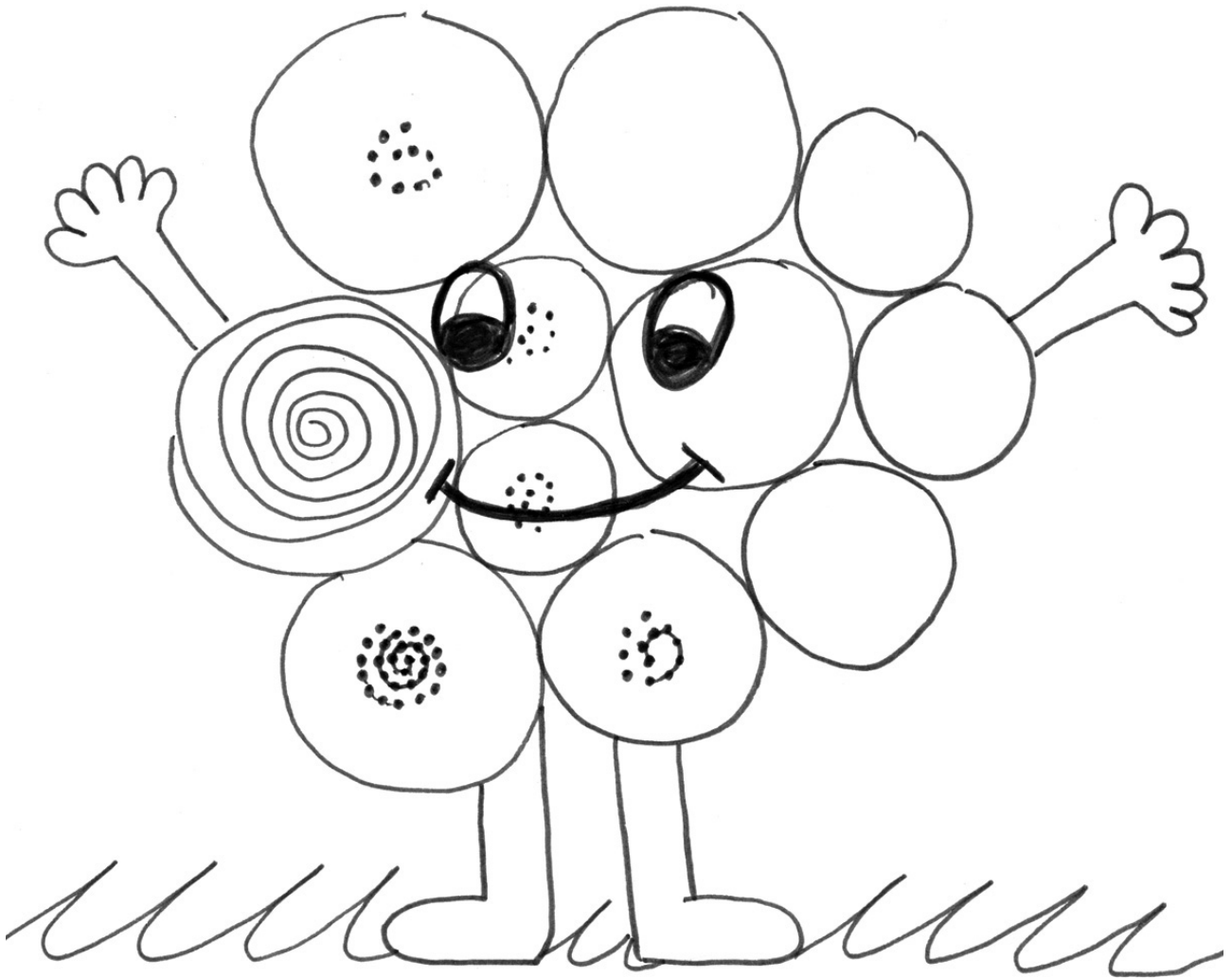
„Kdo je ten Stromovník?“ zeptal se Kuba.

„Ále, to je jen přezdívka, doopravdy je to strážce lesa, bude veliké štěstí potkat strážce lesa, však uvidíš sám,“ odpověděl Elín.

Kuba se už na nic neptal a pokračoval s Elínem dál po cestě.

A my si počkáme na další vyprávění, jsem moc zvědavá, jestli naši přátelé toho ducha nakonec najdou.

Nakresli jak se točí voda v bublinách.

Strážce lesa a strom přání (4)

Kuba s Elínem šli dál a dál po cestě, Kuba začal být velmi rozmrzlý... „Neboj se, už to není daleko,“ konejšil Elín Kubu. Ale zatím byla před našimi přáteli jen dost dlouhá cesta. Šli lesem, prodírali se hustými křovinami, až dorazili k velikému dubu. Kdyby ho chtěl někdo obejít, musel by udělat mnoho kroků. „Tady si odpočineme,“ řekl Elín.

Oba si lehli pod strom a odpočívali, po chvíli se nad nimi ozval zvláštní hlas:

„Vítám vás, Vaše přání budou splněna.“ Kde se vzalo tu se vzalo, stálo před nimi stvoření, jako by ho někdo z listů slepil.

„Jsem strážce lesa, ale můžete mi říkat Zik,“ představilo se stvoření, které mělo hlas, jako když si vítr hraje v korunách stromů. „Pojď sem k tomu stromu,“ vyzval Kubu Zik.

Kuba šel opatrně blíž, byl hodně zvědavý, ale taky měl trošku strach. „Neboj se, tohle je strom přání, když někdo strom pohladí a něco si přeje, tak se mu jeho přání splní.“

Kuba přistoupil dychtivě ke stromu, pohladil ho, zavřel oči a něco si přál.

Pak odstoupil od stromu a Zik povídá: „Tvé přání bude splněno.“

Kuba se dal do křiku: „Jupí, já dostanu pokemony, já dostanu pokemony,“ tancoval Kuba kolem stromu. Elín se Zikem se na sebe smutně podívali.

„Hm, tak takhle to nefunguje,“ povídá smutně Elín a Zik dodal na vysvětlenou:

„Přání musejí zůstat tajná a nikdy je nikomu nesmíš prozradit, jinak se nesplní.“

Kuba přispěchal znovu ke stromu a přiložil opět ruku na strom.

„Stůj!“ zavolal na něj Zik. „Ani tak to nefunguje, budeš se muset smířit s tím, že to přání si promarnil. V pohádkové říši se druhá šance dává jen zřídka,“ dodal na vysvětlenou.

Kuba se rozplakal, protože mu bylo toho přání líto, ale Zik k němu přišel blíž a pošeptal mu: „Přání ti sice nesplním, ale můžu ti dát jiný dárek.“

Kubovi, když slyšel slovo dárek, zsvítily oči. Zik Kubu provedl lesem a vysvětloval mu, jak žijí zvířata v lese, jak stromy, co je důležité pro les, a jak se on - Zik stará o svůj les.

Když Zik skončil s vyprávěním, Kuba měl na jazyku jednu otázku: „A ten dárek?“

Elín se na Kubu usmál a povídá: „Ten už jsi přece dostal, hlupáčku.“

Kuba se zamračil, vůbec neměl pocit, že by dostal nějaký dárek.

Najednou se ozvalo: „Kuku-kuku.“

„To je Kukačka,“ řekl Kuba a pak mu svítilo: „Aha, už vím.“

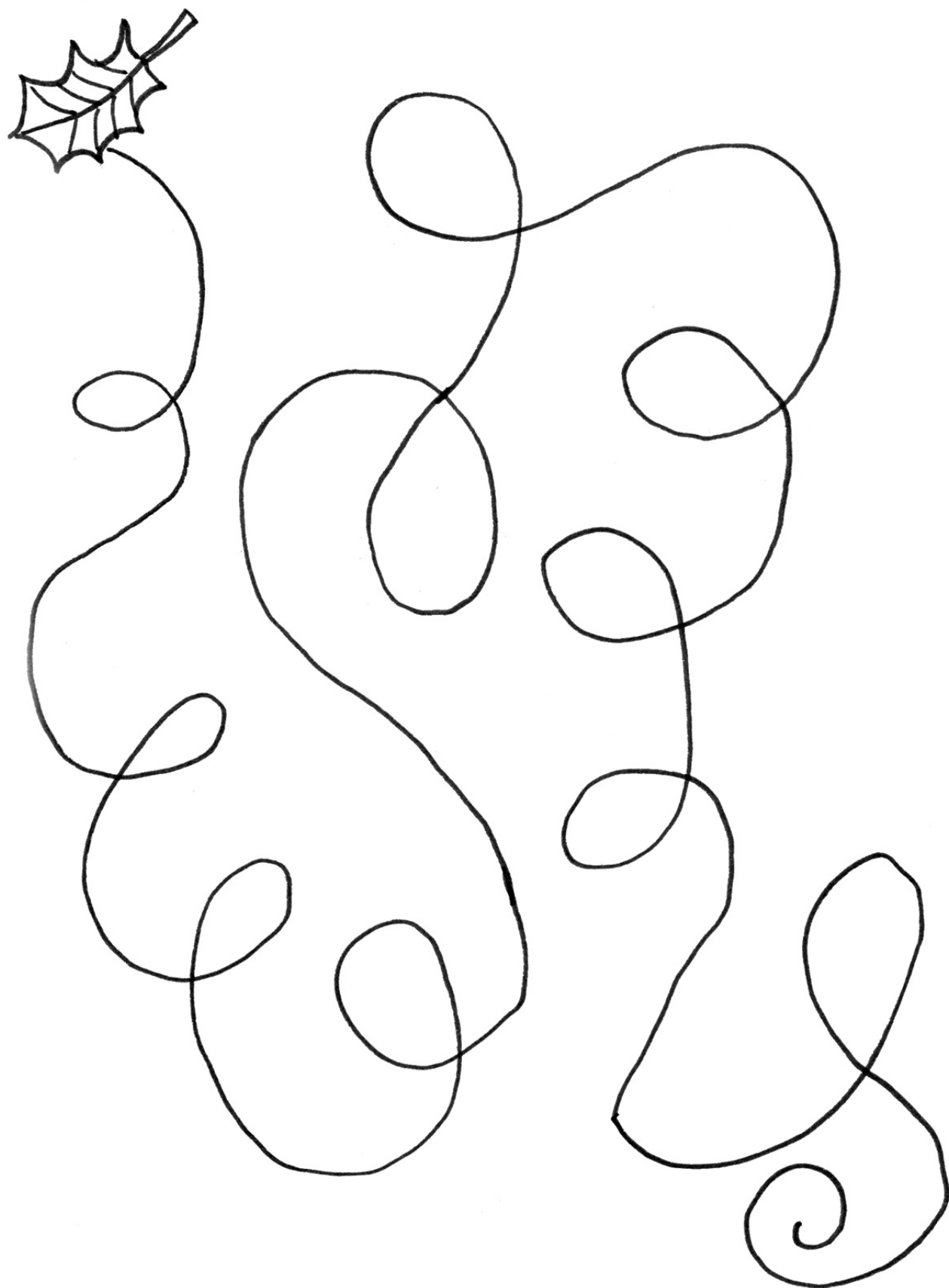
Kuba se obrátil na Zika a řekl: „Moc ti děkuju za tak velký dárek.“

„Rádo se stalo,“ řekl Zik. Bylo na čase se rozloučit se Strážcem lesa.

Proto se naši přátelé rychle rozloučili a vyrazili zase zpět a pěšinu a po pěšině dál lesem.

Co je potká dál, tak o tom si povíme zase příště.

Kudy letěl list? Nakresli pastelkou stejnou cestu.

Ztráty a nálezy (5)

Naši přátelé dorazili k rozcestníku. Šipka mířící vlevo měla nápis „K obrovi“ a šipka doprava byla nazvána: „Ztráty a nálezy“.

„Hm,“ zamumlal Kuba: „K obrovi se mi moc nechce.“

Elín se na něj usmál a podíval se na rozcestník:

„Ano, mohlo by to být nebezpečné, ale nemuselo.“

Já ti nesmím říct, kam jít a kam ne,“ odpověděl Elín.

Kuba se zamyšleně podíval na směrovky, které se leskly na slunci a řekl:

„Raděj zkusíme Ztráty a nálezy.“

Elín přikývl a oba se vydali na cestu.

Šli pěšinou, míjeli stromy, prodírali se křovinami a objevovali houby.

Kuba se k jedné z nich rozeběhl: „Ach prašivka...“ A už, už ji chtěl rozkopnout.

„Nech toho!“ ozval se pisklavý hlásek.

Kuba se postavil na obě nohy a sehnul se k houbě.

Houba měla oči, uši, nos i ústa. Houba sejmula klobouk a pozdravila: „Zdravím.“

A tu si Kuba všiml, že houba má i ruce.

„Dám ti přátelskou radu,“ řekla houba a pokračovala:

„To, že nejsem užitečná tobě, neznamena, že nejsem užitečná nikomu.“

Tak dřívě, než natáhneš příště nohu, rozmysli si pořádně,
jestli houba, kterou se chystáš zničit, nebude jinému k užitku.“

Kuba se zastyděl, věděl ze školky, že houby jí různé housenky, červi a broučci.

A že třeba broučci i v houbách bydlí. „Omlouvám se,“ omlouval se Kuba.

„Omluva se přijímá,“ odvětila houba a nasadila si klobouk zpátky.

„Tak pojď,“ řekl Elín: „Tady už ničemu nepomůžeš.“

Kuba byl celou cestu zaražený, nálada se mu trochu zlepšila, jak přišli na mýtinu.

Na mýtině byla velká hora, složená z různých předmětů

a na úpatí hory našli Kuba s Elínem přibitou ceduli s nápisem „Ztráty a nálezy“.

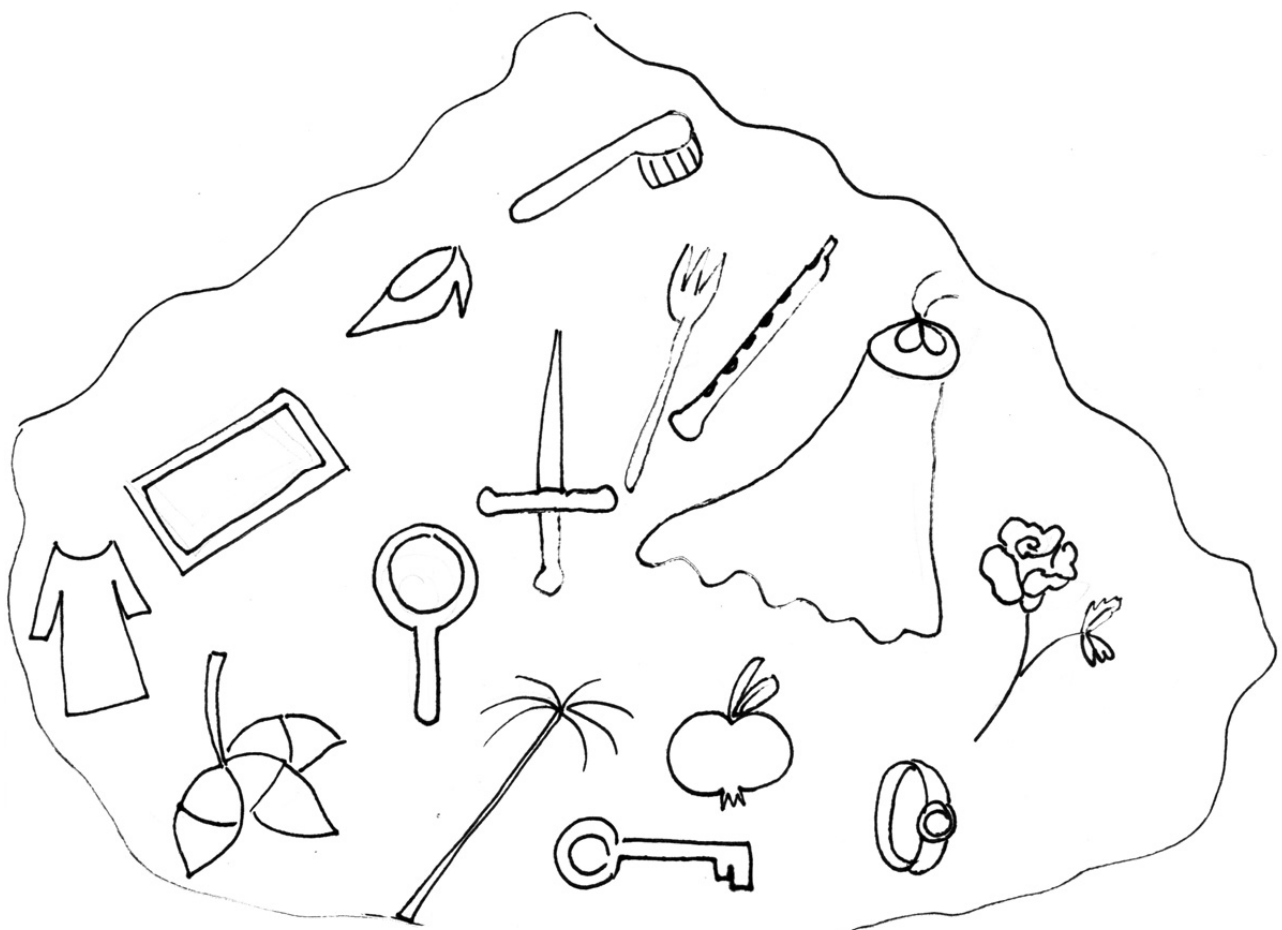
„Podívej, to jsou sedmimílové boty,“ upozornil Kubu Elín.

Vskutku, hora byla celá z kouzelných předmětů. Tu byl hřebínek pohádky Jak česali vílu, jablíčko z pohádky o Sněhurce, dokonce i královnino zrcadlo. Tu ležely tři oříšky pro Popelku, tam zas Popelčin střevoček. Kuba se horou probíral a předměty které poznal, o těch vyprávěl Kuba Elínovi pohádku.

Pro dnešek je necháme vyprávět a vrátíme se k nim zas, až s pohádkami skončí...

Najdi a zakroužkuj všechny předměty z pohádky o Sněhurce a Šípkové Růžence.

Obr spí, obr vstává (pozor!) (6)

Kuba s Elínem našli v hromadě spoustu předmětů. Jako poslední byla palice z pohádky o Nebojsovi. Pohádka byla o chlapci, který se nikdy nebál. Kuba se zamyslel, a pak povídá svému strašidelnému průvodci: „Nebojsa se ničeho nebál, ani obra, tak si myslím, že bych se měl za obrem přece jen podívat.“

Elín se na Kubu jen usmál a řekl: „Dobrá, ale půjdeme opatrně a raději bych se na obra díval jen zdálky, jestli ti to nebude vadit.“

„Nebude,“ řekl Kuba.

Pak přešli po dřevěném mostě přes řeku. Za řekou byla mýtina, kterou lemovaly vysoké hory. Přes celou mýtinu ležel natažený velký černý obr a hlasitě chrápal. Kuba nikdy nic takového neviděl. Vždyť obr byl větší než panelový dům, ve kterém Kuba bydlel.

„Podívej,“ šťouchl Elín do Kubu a ukázal před sebe.

Kolem obra se nalézalo mnoho maličkých děr a najednou se v děrách začalo něco hýbat a šup! Byl tu trpaslík. A další. A ještě jeden. Nakonec se to kolem obra začalo hemžit trpaslíky s pytlí. Už jich tam byl skoro tucet a všichni začali něco sbírat. Kuba se plížil křovinami blíž, aby si trpaslíky pořádně prohlédl.

Už byli tak blízko, že jasně viděli, co trpaslíci sbírají. Trpaslíci sbírali zlato. Zlato je velká láska trpaslíků, jak je krásné, jak se třpytí, prostě nádhera. Kuba s Elínem pozorovali, jak trpaslíci sbírají zlato. Najednou obr začal měnit barvu z černé na další jiné a po chvíli zařval a trpaslíci hup, a už byli všichni v děrách. Obr zuřivě běhal po mýtině a zem se otřásala. Nakonec se obr velmi unavil, rozhlédl se ale žádného trpaslíka neviděl, tak si zase lehl a jeho barva se pomalu vracela zpět k černé barvě. A trpasličci se začali pomalu opatrně soukat z děr a pokračovali ve sběru zlata, jako by se nic nedělo.

„Myslím, že bychom už měli jít,“ šeptal Elín Kubovi.

„Taky myslím,“ odpověděl Kuba a společně se plížili křovinami zpět na lesní cestu.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal se Kuba.

Elín se podíval na sluníčko, které se naklánělo k západu. „Myslím, že bychom měli najít nějaké místo, kde se najíme, a kde složíme hlavu přes noc,“ odpověděl Elín.

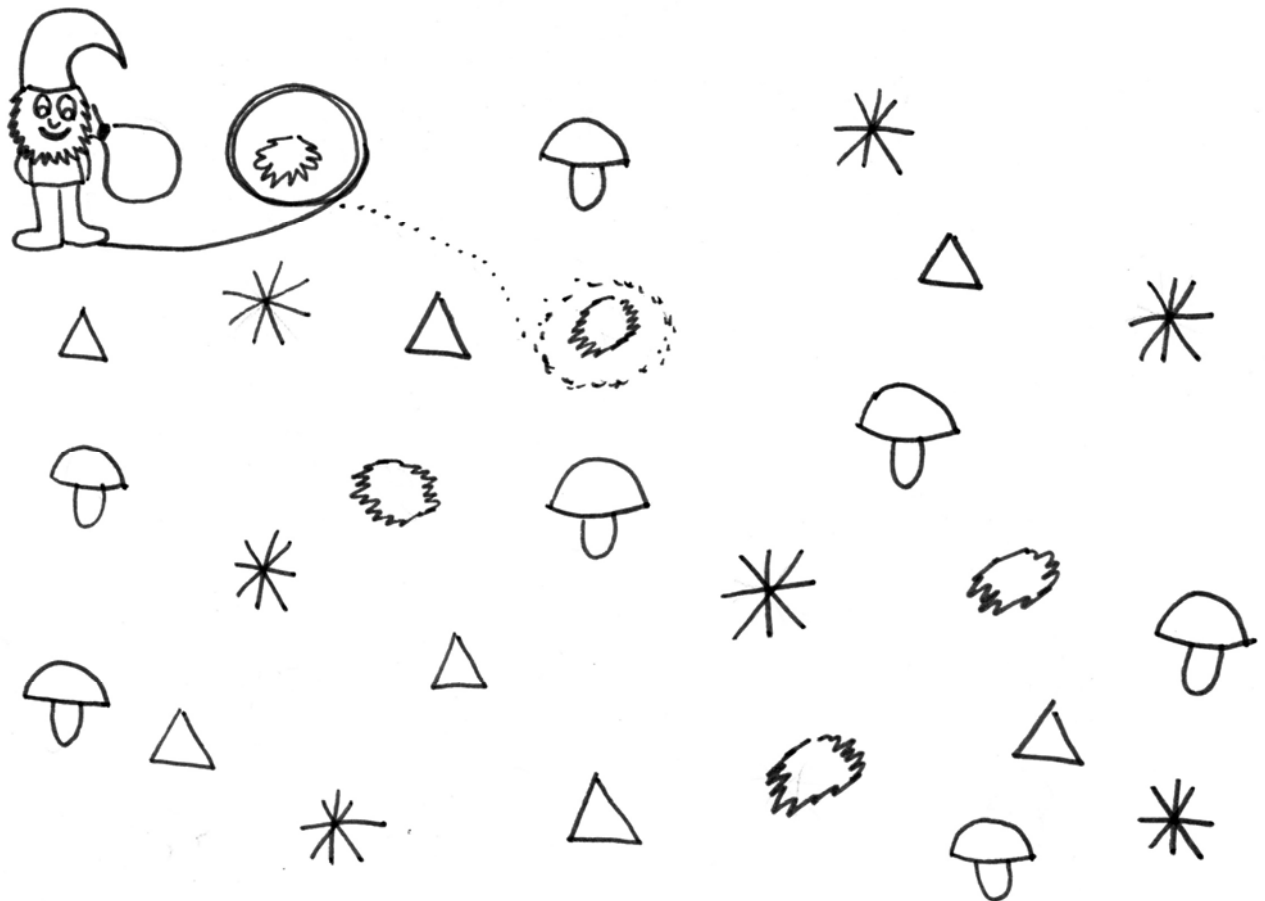
A tak se vydali na cestu.

Elín věděl, že nedaleko žijí jeho přátelé a rozhodl se, že je navštíví.

A jak to dopadne s Kubou a Elínem, to si povíme příště. Čeká nás návštěva perníkové chaloupky a tajemství ježibaby z perníkové chaloupky bude odhaleno, ale až příště...

Pomoz trpaslíkům sesbírat zlato.

Tajemství perníkové chaloupky odhaleno! (7)

Slunce už zapadalo, ale naši přátelé šli dál ztemnělým lesem.

Najednou viděli blikající světýlko.

„Půjdeme za ním,“ rozhodl Elín a táhl za sebou Kubu.

„To je jak v pohádce o perníkové chaloupce,“ protestoval Kuba:

„Zat'ukáme tam a oni nás snědí.“

Elín se v duchu zasmál Kubíkovým obavám a nahlas řekl:

„Jenže tohle není pohádka o perníkové chaloupce a já nejsem Jeníček a ty Mařenka.“

Na to Kuba neměl, co říci. „Ale hlavně vím, kde žije kouzelný dědeček s babičkou, jsou to moji přátelé, nemusíš se bát,“ dodal Elín.

Za chvíli dorazili k chaloupce, byla opravdu nádherná. Celá z perníku a dveře měla vykládané marcipánem, obložená oříšky a ananasem. Dveře vyrobené z nejtmaější čokolády a klika z bílé čokolády. Elín zaklepal na dveře.

„Kdo je to?“ ozval se skřípavý hlas.

„To jsem já, babičko, průvodce Elín.“

„Hned ti otevřu,“ odpověděl jiný jasný hlas.

Kuba se zarazil, dveře se pomalu otevřely a na prahu stála milá stařenka. „To bylo dobré s tím hlasem, divil jsem se, že Kubík strachy neutekl, když ho slyšel,“ pochválil babičku Elín a vešel dovnitř. Kuba se vydal opatrně za ním.

„Ale kdeže, musím odhánět pocestné, kteří sem přijdou a začnou nám jíst střechu nad hlavou. Minulý týden tudy šla skupina trpaslíků a ti nám vyjedli do střechy díru velkou jako koza.“ Kuba už pochopil, že skřípavý hlas byl jen jako, a že babička ve skutečnosti je velmi hodná.

„Tak se u nás posaďte,“ vyzvala je babička.

Usadili se proto s Elínem ke stolu a Kuba si prohlédl domeček. Byl malý, ale čistý. Na poličkách byly malované hrnky, na zdech visely obrázky a nad pecí věnce cibule a česneku. Do kuchyně vešel starý muž.

„Pěkně vítám!“ přivítal je dědeček. Kuba se podivil, že v chaloupce to chodí úplně stejně jako u jeho babičky a dědečka a napjatě očekával, v čem bude dědeček kouzelný.

Dědeček uhodl na co Kuba myslí:

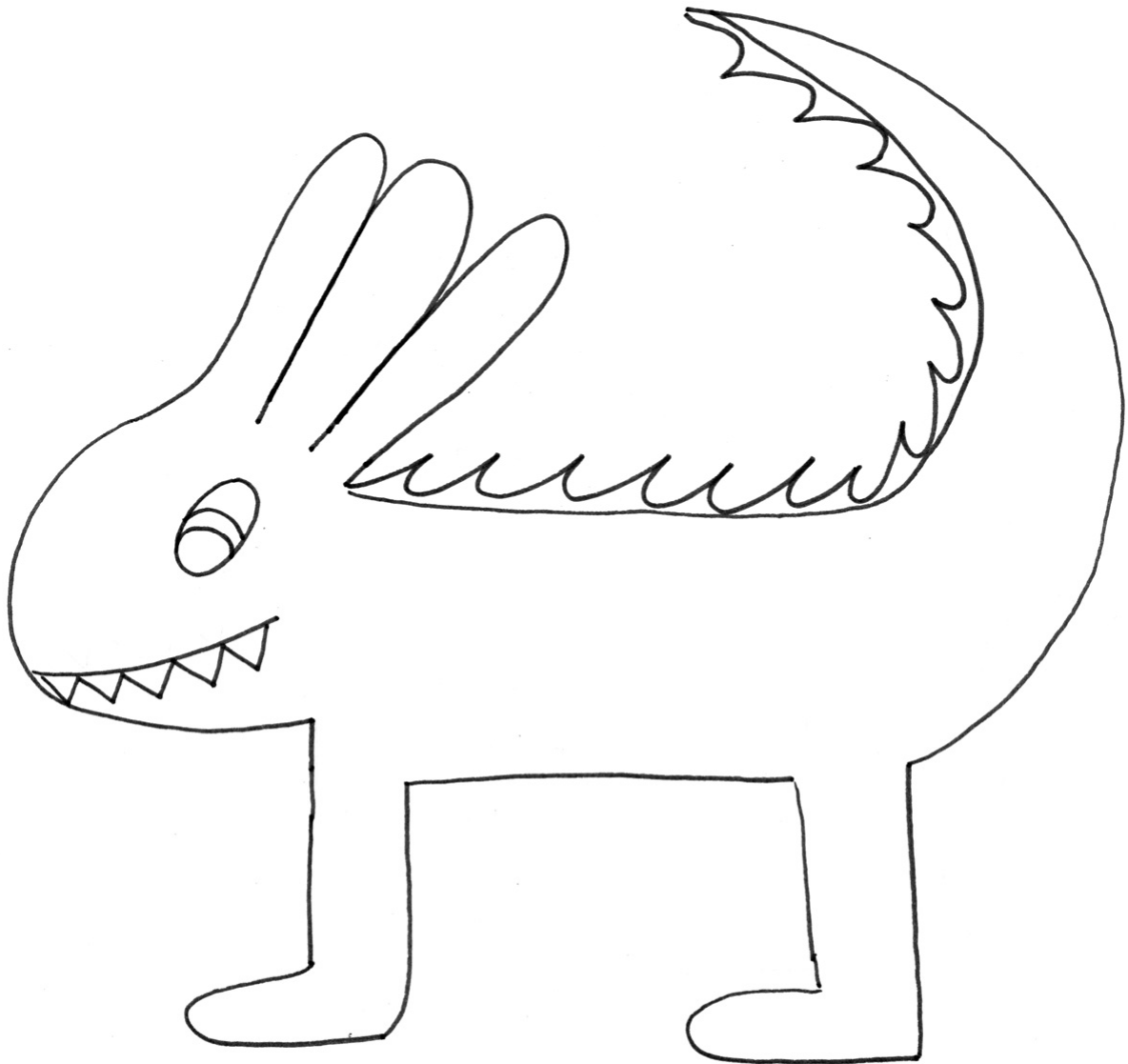
„Kouzelný nejsem, ale starám se o kouzelná zvířata a babička zase dělá kouzelné bonbóny: na bolavé nohy, zuby, srdce, pro dobrou náladu. Vaří i lektvary. Já se opravdu starám jen o zvířata, můžu vám je ukázat, ale až zítra.“

Babička donesla kus perníku, a když přátelé pojedli, ukázala jim koupelnu z bílé čokolády. Když se vykoupali, šli spát. Spali klidným a tuze sladkým spánkem. Nevzbudili se dřív, než vyšlo sluníčko.

My je necháme spát. Vrátime se za nimi, až se oba pěkně vyspí...

Vymaluj si kouzelné zvíře.

Můj kamarád Bubák (8)

Naši hrdinové vstali ráno velmi brzy. Rychle posnídali, a pak je dědeček odvedl do rezervace s kouzelnými zvířaty. Babička stála na zápraží a mávala jim šátkem. Šli dost dlouho do kopce a Kubík s Elínem dost funěli, protože nebyli zvyklí chodit do kopce, ale dědeček ne, ten tudy chodil každé ráno a byl zvyklý na kopec.

Vylezli nahoru a Elín vydechl: „Málem jsem vypustil duši.“

Kubík jen kývl hlavou a lapal po dechu.

Před nimi stála veliká ohrada a dědeček povídá:

„Tady jsou zvířata, o které se starám. Jsou všechna nádherná a v ohradě jsou proto, aby se jim nic nestalo, protože jsou nemocná, nebo je něco trápí. Až se vyléčí, odejdou, ale některá se vrací za mnou zpátky.“

Kubík se rozhlédl, v ohradě byla různá zvířata. Spala, běhala, hrála si a jedla. Dědeček chodil od zvířete k zvířeti. Tu obvázal pacičku, tu narovnal křídlo ptáčkovi nebo jinde zas kontroloval zuby. Ale dědeček se nestaral jen o zranění na těle, stejně usilovně léčil zranění na duši (nebo se o to alespoň snažil).

„Co je to?“ ukázal Kuba na zvíře podobné kočce, ale mělo šest nožiček.

„To je šestinožka,“ odpověděl dědeček.

Kubík si začal zvířata velmi pozorně prohlížet, byl tu had s dvěma ocasy, králík s jedním uchem, jezeček s peřím místo bodlín, tygr s fleky jako žirafa.

Kubík se nemohl vynadívát.

Pak si všiml, že králíček s jedním uchem sedí sklesle u své jamky.

„Co mu je?“ zeptal se zvědavě Elín a Kuba se na králíčka pozorně podíval.

„Je zdravý, ale smutný,“ odpověděl děda.

„Já bych ho chtěl domů,“ zasníl se Kuba a králíček, jako by mu rozuměl, natočil k němu svoje ucho a přihopkal k němu blíž.

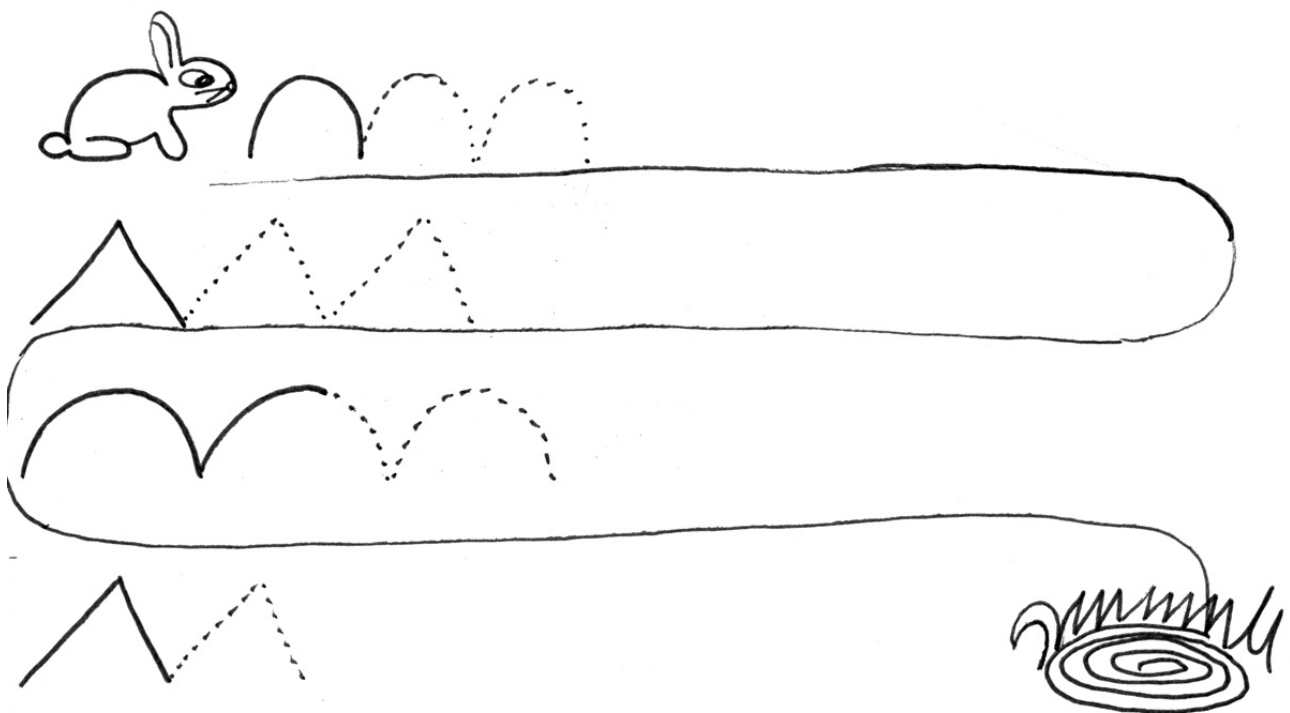
„To není problém, jestli chceš, můžeš si vzít králíčka s sebou,“ odpověděl dědeček a vzal ušáka z ohrady. Dal ho do brašny a brašnu podal Kubíkovi. Králíkovi se objevila očích jiskra a Kubík byl moc rád, že má kamaráda, jakého nemá nikdo na světě.

Elín s Kubíkem chvíli pomáhali dědečkovi.

Až přišel čas se rozloučit s dědečkem, zvířaty a vydat se za dalším dobrodružstvím...

Skákej jako zvířátko.

Život v podzemí (9)

Kubík s Elínem šli pomaličku, protože Kubík měl v kabele králíčka. Králíček se několikrát leknul, když je míjel koňský povoz nebo zakrákala vrána.

„Budu mu říkat Bubáček,“ řekl Kubík a dodal:

„Protože se mračil, když jsem ho poznal.“

Elín kývl hlavou. Najednou se ozvala veliká rána a zas a zas.

„Co to je?“ zeptal se Kubík.

„To po sobě obři házejí kameny, hrají na vybíjenou,“ odpověděl Elín.

Kuba se podíval do brašny, ale byla prázdná. Bubák byl pryč.

„Bubáku, kde jsi?“ volal smutně Kuba.

„Támhle utíká,“ ukázal Elín a oba rychle běželi za ním. Bubák kličkoval mezi stromy, prodíral se křovím až doběhl k nějakým děrám a u nich se zastavil. U jedné z nich začal uždibovat trávu, když tu najednou. Chňap. Drap. Popadla ho dlouhá bledá ruka a stáhla ho dolů do díry. „Ale ne! Sebralo nám TO Bubáka,“ začal brečet Kuba.

„Přestaň brečet, vím přesně, co ho vzalo. Tahle stvoření se jmenují půdící a žijí v zemi, jí hlínu a pijí vodu v podzemí. V zemích hloubí mnoho chodbiček, proto potřebujeme provaz, abychom se neztratili v jejich chodbách,“ řekl Elín

„No jo, ale kde seženeme provaz?“ zarazil se Kuba.

„Zapomněl si, že nám jeden dala princezna?“ uklidnil ho Elín.

Elín uvázal jeden konec provazu kolem stromu a oba se spustili dolů do temné chodby.

Klopýtali ztemnělou chodbou, až na konci chodby spatřili světlo a vydali se za ním. Společně vešli do velké světlé místnosti, která byla plná podivných tvorů, ti lehce svítili a dívali se doprostřed místnosti, kde seděl Bubák a třásl se.

Vedle Bubáka stál starý, vousatý půdík, a vykládal jako ve škole: „Toto je králík domácí, tělo má porostlé chlupy, má dva páry hlodavých zubů a podpůrných zubů, čtyři nohy, v lidském světě má králík dvě uši, ale toto je králík domácí – pohádkový. Píšete si?“ Ostatní půdící si vše zapisovali na hliněné destičky.

„Půdící žijí v podzemí a sluneční světlo jim škodí. Musí do děr brát vše, co se v okolí děr vyskytne, aby se o tom mohli učit. Bubáka nám jistě vrátí, jakmile skončí s výukou. Musíš vydržet,“ vysvětloval Elín. Starý půdík si našich přátel všiml, ale pokračoval ve výkladu. Když skončil vzal Bubáka a vrátil ho Kubovi.

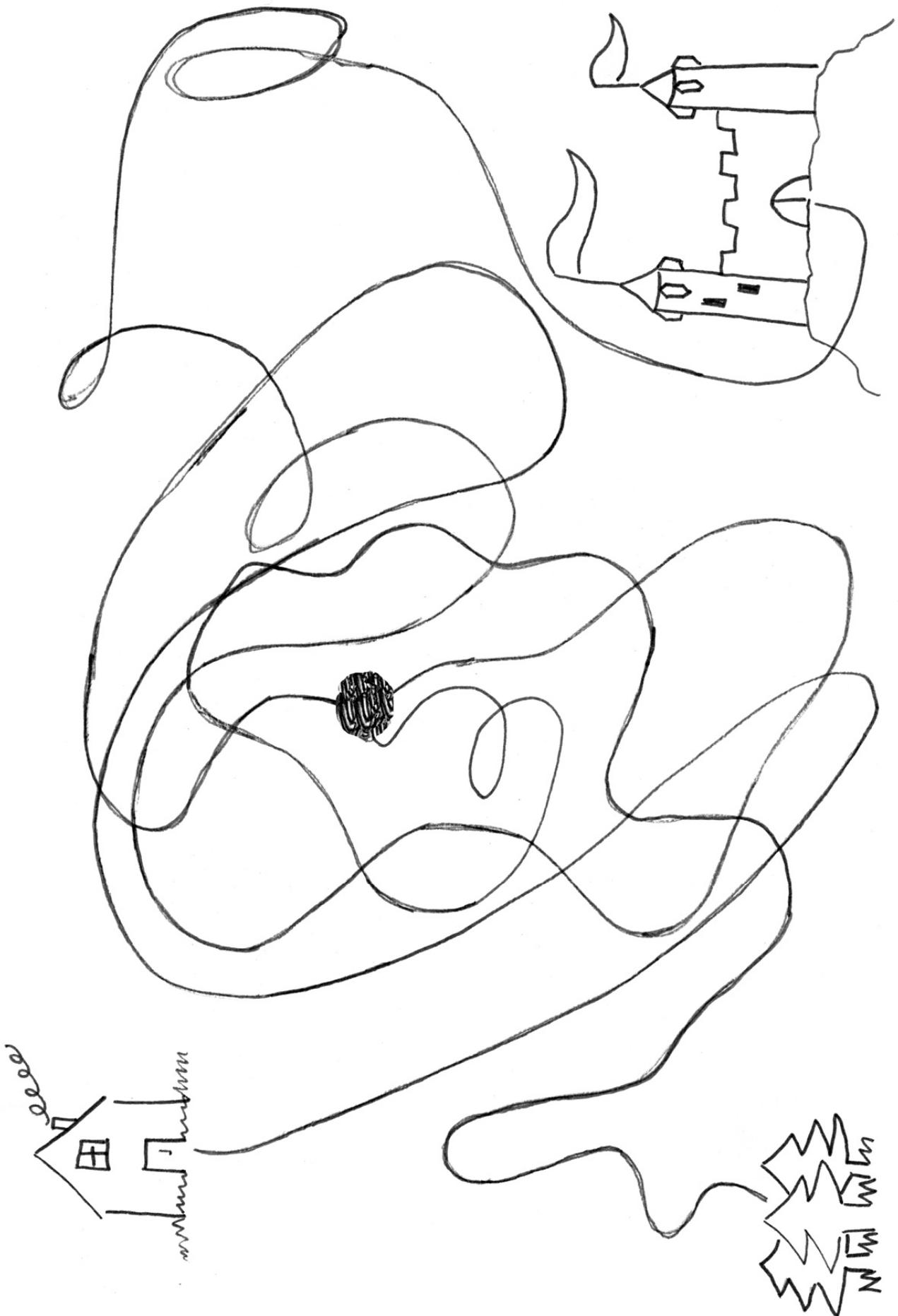
„Ten bude asi tvůj,“ řekl starý půdík a poděkoval Kubovi za zapůjčení Bubáka.

„Tak to bychom měli,“ řekl Elín. A společně se vydali zpátky. Drželi se provazu a šťastné se dostali z děr půdíků. Kubovi se ulevilo, že zas cítí ve vlasech vítr a slunce ve tváři. Kubík byl moc rád, že má svého Bubáka, a když si všichni odpočinuli, tak se vydali za svým posledním dobrodružstvím v pohádkové říši.

Která postava na obrázek nepatří a proč? Kde jsme se s ní setkali?

Najdi cestu, která vede domů, do lesa a na zámek. Použij různé pastelky.

Byl to jen sen?! (10)

Kubíka čekalo jeho poslední dobrodružství v říši pohádek. Prošli celou říší a cestou zpět k bráně se loučili s novými přáteli, které poznali v pohádkové říši. Narazili na čarodějnici s košíkem plných jablek. „Ta má nejspíš nachystaná na chudáka Sněhurku,“ pomyslel si Kuba, když je čarodějnice mýjela. Dál navštívili trpaslíky v jejich děrách a dívali se, co všechno umí trpaslíci ze zlata vyrobit.

Elín se snažil Kubu cestou zpět naučit všechno, co znal o pohádkách. „Věřím ve šťastné konce,“ povídá Elín. Kuba se zamyslel a vzpomněl si na některé pohádky, které končily smutně. „Všechny pohádky nekončí dobře,“ namítl Kuba.

„Ano, to je pravda, smutné pohádky nám připomínají, že v opravdovém světě nejde vše, tak snadno. Ne každého čeká pohádkové bohatství nebo krásná princezna,“ vysvětlil Elín Kubovi svůj názor.

„Víš v pohádkách jde vše podle zákonů pohádek: princeznu unese drak, princ ji zachrání. Ale ve vašem světě, by drak nejspíš nečekal, až ho navštíví princ s ostrým mečem a rovnou by si princeznu dal ke svačině... a princ ten by možná vůbec nedorazil, protože by byl zaneprázdněný koukáním na televizi,“ řekl Elín.

Oba přátelé pokračovali zpět k bráně. Vzpomínali na to, jak se poprvé setkali. Vyprávěli si co spolu v pohádkové říši zažili. Nakonec došli k pohádkové bráně, kterou prve přišli. „Tak jsme tady,“ řekl Elín smutně. „To je konec naší cesty,“ dodal. Kubík se rozhlédl po pohádkové říši: po lesích, zámcích, horách a jezerech. „Tehle svět je tak krásný,“ řekl Kuba. „Ano to je,“ souhlasil Elín: „A ty jej budeš vídat ve svých snech, dokud nevyrosteš a možná i potom, když budeš mít štěstí a nepřemůžou tě radosti a starosti běžného života.“ Elín vzal Kubu za ruku. Objevil se různobarevný vír, který sebral Kubu s Elínem a vtáhl je zpět do lidského světa.

Byla noc, Kuba seděl na posteli v pyžamu, jako by se nic nikdy nestalo. Elín seděl vedle něj a povídá: „Už se musím rozloučit.“ „Uvidím tě ještě někdy?“ zeptal se Kuba. Elín pokrčil rameny: „Na tuhle otázku neznám odpověď.“ Najednou sebou Kuba trhnul: „Kde je Bubák?“ „Na tvém místě bych se koukl pod postel,“ řekl Elín. Kuba se podíval pod postel. Pod ní se schovával... „Je to Bubák a přece není?“ pomyslel si Kuba a obrátil se na Elína: „Koukni na něj, vypadá nějak divně.“ Elín se rozesmál: „Na tvém místě bych mu spočítal uši, tam bude nejspíš ten problém.“ „Jedna..Dva? Kde vzal to druhé ucho?“ zeptal se Kuba. „Zákony pohádkové říše: Cokoliv kouzelného odneseš z pohádkové říše, stane se nekouzelným. Je to obrana proti nenechavcům, víš?“ vysvětlil Elín. „Takže je to „nepohádkový Bubák?“ zeptal se Kuba „I tak se to dá říct, no já už teď opravdu musím jít. Měj se,“ rozloučil se Elín a zmizel.

Kuba seděl na posteli a byl smutný i veselý zároveň. Elína již nikdy nespatriil. Kdyby se ráno neprobudil a nespatriil Bubáka, věřil by, že to všechno byl jen sen. I když už se Kuba s Elínem nikdy neseťkal, nikdy na něj nezapomněl.

A to je konec naší pohádky. Dobrou noc děti.

Nakresli kouzelný vír pomocí barevných pastelek.

Vytvořeno pro pedagogický internetový magazín **Předškoláci.cz** ISSN 1804-3615
26 stran, Olomouc

Povoleno je kopírování, sdílení a volné šíření, ... pro nekomerční účely.

e-knihu **Z pohádky do pohádky** můžete stahovat

na adrese: www.predskolaci.cz (menu Obsah -> Ke stažení)

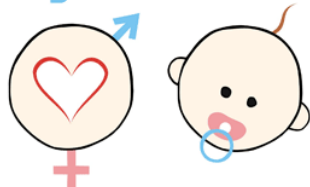

Facebook: www.facebook.com/predskolaci.cz

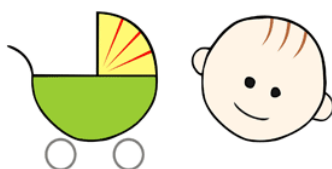
Chcete i Vy přispívat články do magazínu Předškoláci.cz ? Napište nám na info@predskolaci.cz
Rádi uveřejníme Vaše autorské básničky, hry, omalovánky, písničky, pohádky, tvoření, ...

Stále hledáme nové autory a redaktory pro magazíny:

MojeBříško.cz

NašeBatole.cz

Předškoláci.cz

